

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7.9.2015 v trestní věci obžalovaného R[REDACTED] Z[REDACTED], nar. [REDACTED], *takto:*

K odvolání obžalovaného R[REDACTED] Z[REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10.3.2015 č.j. 5 T 111/2014 – 229 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný

R[REDACTED] Z[REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], t.č. [REDACTED], jednatel společnosti,

s e u z n á v á v i n n ý m , ž e

v průběhu měsíce února 2013 uzavřel ústní dohodu s P[REDACTED] K[REDACTED], kdy se zavázal přivést a dodat jmenované osobní motorové vozidlo Škoda Octavia Combi VIN [REDACTED], které si poškozená K[REDACTED] vybrala na základě emailové nabídky, za částku 210.000 Kč, kdy dne 18.2.2013 převzal jménem společnosti V[REDACTED] P[REDACTED] s.r.o., jejímž byl jediným jednatelem, od syna poškozené D[REDACTED] K[REDACTED] zálohu ve výši 51.000,- Kč za účelem úhrady části kupní ceny a téhož dne uhradil v provozovně Autocenter T&E-Automobile Enes Tonsor, se sídlem SRN, 10777 Berlin, Martin-Luther Str. 9, zálohovou fakturu ve výši 500 EUR s propadným termínem rezervace předmětného vozidla do 26.2.2013 a věděl, že po uplynutí tohoto termínu může být vůz prodán jinému zájemci, přičemž v tomto termínu vozidlo v sídle provozovny nepřevzal a poškozené K[REDACTED] opakovaně tvrdil, že vozidlo je již na cestě do České republiky, což nebyla pravda, a přesto dne 4.3.2013 převzal od poškozené prostřednictvím jejího syna D[REDACTED] K[REDACTED] částku ve výši 109.000,- Kč na další úhradu kupní ceny předmětného vozidla, avšak vozidlo nedodal a poškozené P[REDACTED] K[REDACTED] tak způsobil škodu **ve výši 109.000,- Kč**,

tedy

jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil činem na cizím majetku větší škodu,

tím spáchal

přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a

odsuzuje se

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** poškozené P[redstavený], nar. [redacted] 1, trvale bytem [redacted], [redacted], na náhradě škody částku **109.000,- Kč**.

O d ů v o d n ě n í**A.**

Okresní soud v Karlových Varech napadeným rozsudkem, který je už druhým ve věci vyhlášeným, uznal obžalovaného R[edstavený] Z[redacted] vinným přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku (se způsobením tzv. větší škody). Obžalovaný se ho měl podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustit jednáním spočívajícím v tom, že

v průběhu měsíce února 2013 uzavřel ústní dohodu s P[redstavený] K[redacted], kdy se zavázal přivést a dodat jmenované osobní motorové vozidlo Škoda Octavia Combi VIN [redacted], které si poškozená K[redacted] vybrala na základě emailové nabídky, za částku 210.000 Kč, kdy dne 18.2.2013 převzal jménem společnosti W[redacted] P[redstavený] s.r.o., jejímž byl jediným jednatelem, od syna poškozené D[redacted] K[redacted] zálohu ve výši 51.000,- Kč za účelem úhrady části kupní ceny a téhož dne uhradil v provozovně Autocenter T&E-Automobile Enes Tonsor, se sídlem SRN, 10777 Berlin, Martin-Luther Str. 9, zálohovou fakturu ve výši 500 EUR s termínem rezervace předmětného vozidla do 26.2.2013, přičemž v tomto termínu vozidlo v sídle provozovny nepřevzal a poškozené K[redacted] opakovaně tvrdil, že vozidlo je již na cestě do České republiky, což nebyla pravda, a přesto dne 4.3.2013 převzal od poškozené prostřednictvím jejího syna D[redacted] K[redacted] částku ve výši 109.000,- Kč na další úhradu kupní ceny předmětného vozidla, avšak vozidlo nedodal a na výzvu P[redstavený] K[redacted] k vrácení finančních prostředků ve výši 160.000,- Kč, které mu byly za účelem dovozu vozidla předány, vrátil pouze částku ve výši 30.000,- Kč, přičemž zbytek převzatých peněžních prostředků použil k jinému dosud nezjištěnému účelu, a poškozené P[redstavený] K[redacted] tak způsobil škodu ve výši 130.000,- Kč.

Okresní soud obžalovanému za toto jednání uložil podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit poškozené P[redstavený] K[redacted] na náhradě škody částku 130.000,- Kč.

B.

Obžalovaný podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnil prostřednictvím obhájce a zaměřil ho proti všem výrokům napadeného rozsudku.

Odvolatel má za to, že jeho obhajoba nebyla vyvrácena. O dovozu vozidla poškozená a její syn od počátku jednali se společností V█████ P█████, s.r.o., která převzala částku 160.000,- Kč, která je řádně zavedena v jejím účetnictví. Byla společností částečně použita k dalšímu podnikání a částečně vrácena poškozené. Rozpis tohoto použití je součástí spisu. Není pravda, že by tuto částku převzal obžalovaný a použil pro svoje potřeby nebo že by musela být vložena na účet společnosti. Byla složena do její poklady proti příjmovým dokladům, které jsou součástí spisu. Společnost také poškozené vrátila částku 30.000,- Kč, což potvrdila svědkyně M█████ Š█████. Poškozená se dopisem z 22.7.2013 obrátila s požadavkem vrátit peníze právě na společnost. Obžalovaný se domnívá, že jako fyzická osoba nejednal, není odpovědný za závazky společnosti, ale pouze sám za sebe. Škodu jako statutární orgán společnosti nezpůsobil, společnost částku 130.000,- Kč nyní nemá k dispozici, nelze vyloučit, že by ji mohla mít v budoucnu. Společnost uzavřela s poškozenou dohodu o dodání vybraného vozidla z Německa za 210.000,- Kč. Účetní doklady společnosti nejsou v odůvodnění rozsudku uvedeny.

Obžalovaný zdůraznil, že tento obchodní případ nedopadl dobře a kupní cena nebyla zájemcem z neznámého důvodu doplacena. Vozidlo nebylo společností dodáno, část zálohy na kupní cenu dosud nebyla vrácena. Odvolatel se domnívá, že se trestného činu zpronevěry nedopustil. Nebylo například prokázáno, že by odčerpal peníze z majetku obchodní společnosti, jejímž jménem jednal. Nepoužil převzaté peněžní prostředky jinak než k úhradě splatných závazků obchodní společnosti, a proto nemohl naplnit zákonný znak objektivní stránky tohoto trestného činu spočívající v přisvojení si cizí věci. V účetnictví společnosti je dokladováno, jak bylo s částkou 160.000,- Kč od poškozené naloženo. Nic na tom nemění skutečnost, že peníze nebyly vloženy na účet společnosti.

Obžalovaný má za to, že se nemohl dopustit ani trestného činu podvodu. Pokud by se podvodu dopustila konkrétní právnická osoba dle zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, mohla by být takové osobě uložena i povinnost k náhradě škody. Protože se neztotožňuje s výrokem o vině, nemůže se ztotožnit ani s výrokem o trestu. Má za to, že v obžalobě označený skutek není trestným činem.

Obžalovaný navrhl po zopakování dokazování napadený rozsudek zrušit a zprostit ho obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Státní zástupkyně ve veřejném zasedání navrhla zamítnout odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

C.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlédnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.

D.

Okresní soud rozsudkem ze dne 30.10.2014 č.j. 5 T 111/2014 – 175 uznal obžalovaného vinným přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Uložil mu stejný trest jako v napadeném rozsudku a podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozenou P. [REDAKCE] K. [REDAKCE] s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Krajský soud usnesením ze dne 9.2.2015 sp. zn. 6 To 3/2015 první odsuzující rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a) – d), f) trestního řádu zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Krajský soud především zjistil, že hlavní líčení konané dne 30.10.2014 bylo v rozporu se zákonem konáno v nepřítomnosti obžalovaného. Proto okresnímu soudu uložil, aby zopakoval důkazy v něm provedené, zejména znovu vyslechl svědkyni M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE].

Krajský soud vytkl nalézacímu soudu, že se náležitě nevyrovnal s tou částí obhajoby obžalovaného, podle níž peníze převzaté od poškozené jako zálohu na obstarání osobního automobilu neužil pro svou potřebu, ale vložil do společnosti. Kromě toho okresní soud ve výroku o vině nepopsal jednání, jímž obžalovaný měl naplnit znak přečinu zpronevěry spočívající v присvojení si cizí věci. Soud II. stupně poukázal na platnou judikaturu, podle níž pokud podnikatel peníze získané od jiného na základě platby zálohové faktury vloží do majetku společnosti a případně je použije i na jiné podnikatelské účely, nemůže takové jednání naplnit znak присvojení si cizí věci. Okresnímu soudu uložil, aby znovu vyslechl jako svědkyni účetní společnosti V. [REDAKCE] M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE], předložil jí pokladní knihu a účetní doklady založené ve spise a vyzval ji, aby se k nim vyjádřila. Kromě toho považoval krajský soud za nutné opatřit oficiální překlad listin založených v trestním spise v německém jazyce.

Odvolací soud vyslovil názor, že pokud doplněné dokazování neprokáže, že si obžalovaný svěřené zálohy присvojil, nebude možné jeho jednání právně posoudit jako trestný čin zpronevěry. Pokud by bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný dne 18.2.2013 zaplatil v autobazaru v SRN zálohu 500 euro, nebylo by možné zřejmě uzavřít, že by už v okamžiku uzavření smlouvy s poškozenou měl v úmyslu zálohu si ponechat a automobil nedodát. Krajský soud však poukázal na to, že dosud provedené důkazy svědčí pro zjištění, že po zmíněném zaplacení zálohy měl obžalovaný zbytek kupní ceny doplatit při vyzvednutí vozidla do 26.2.2013 s tím, že při nezaplacení doplatku kupní ceny a nepřevzetí vozidla v tomto termínu záloha propadá a vozidlo může být prodáno. Pokud za této situace do zmíněného termínu doplatek kupní ceny nezaplatil, vozidlo nepřevzal, ale přesto dne 4.3.2013 převzal od poškozené prostřednictvím jejího syna další zálohu ve výši 109.000,- Kč na další úhradu kupní ceny, musel si být vědom, že poškozenou objednané konkrétní vozidlo nebude schopen obstarat. Takové jednání by za splnění dalších zákonných podmínek mohlo naplňovat znaky trestného činu podvodu, přičemž škodou by byla částka 109.000,- Kč převzatá obžalovaným dne 4.3.2013.

Krajský soud dále uložil doplnit dokazování spisem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 3 T 289/2008. Dále ve svém rozhodnutí (část F.) odmítl námitky obžalovaného, že nemůže jako pachatel (fyzická osoba) nést trestní odpovědnost, neboť poškozená uzavírala smlouvu se společností V. [REDAKCE] a s obžalovaným jednala jako se statutárním orgánem této společnosti, nikoli jako s fyzickou osobou. Uzavřel, že pokud okresní soud v novém řízení uzná obžalovaného vinným trestným činem, jímž způsobil poškozené škodu, a alespoň minimální výše škody bude prokázána a bude součástí výroku o vině odsuzujícího rozsudku, nic nebude bránit tomu, aby byla obžalovanému povinnost k náhradě škody stanovena.

E.

Okresní soud v novém řízení doplnil dokazování podle pokynů soudu II. stupně. V hlavním líčení dne 10.3.2015 vyslechl jako svědkyni M. Š. a mimo jiné provedl důkaz trestním spisem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 3 T 289/2008. Po takto doplněném dokazování a po zhodnocení všech důkazů však nedospěl ke zcela správným skutkovým a právním závěrům.

Okresní soud obžalovaného znovu uznal vinným přečinem zpronevěry podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Popis skutku doplnil o konstatování, že obžalovaný „...zbytek převzatých peněžních prostředků použil k jinému dosud nezjištěnému účelu a poškozené P. K. tak způsobil škodu ve výši 130.000,- Kč.“

Provedenými důkazy bylo spolehlivě prokázáno, že se obžalovaný v průběhu měsíce února 2013 zavázal přivést a dodat poškozené P. K. konkrétní motorové vozidlo Škoda Octavia Combi, jehož kupní cena byla dohodnuta na částku 210.000,- Kč. Dne 18.2.2013 převzal jménem společnosti V. P., jejímž byl jediným jednatelem, od syna poškozené D. K. zálohu ve výši 51.000,- Kč za účelem úhrady části kupní ceny. Téhož dne v autobazaru v SRN zaplatil zálohu ve výši 500 eur s termínem rezervace vozidla do 26.2.2013. V tomto termínu vozidlo nepřevzal, kupní cenu vozidla nedoplatil, poškozené tvrdil, že vozidlo je již na cestě do České republiky. Dne 4.3.2013 převzal od poškozené opět prostřednictvím jejího syna částku 109.000,- Kč v hotovosti. Tato částka byla určena na zaplacení další části kupní ceny vozidla. Obžalovaný však vozidlo nedodal. Po sdělení poškozené, že žádá vrácení zaplacených záloh, dne 6.4.2013 poslal poškozené poštovní složenkou částku 20.000,- Kč na adresu jejího trvalého bydliště. Poškozená se však v té době zdržovala v zahraničí (o čemž obžalovaný věděl), proto částku nepřevzala. Obžalovaný dne 18.4.2013 vložil hotově v bance na účet poškozené částku 30.000,- Kč.

Krajský soud už ve svém prvním rozhodnutí zdůraznil, že nebude-li prokázáno, že si obžalovaný přijaté hotovostní finanční prostředky присвоjil, nebude možné ho uznat vinným trestným činem zpronevěry. Okresní soud v novém rozhodnutí dospěl k závěru, že obžalovaný „...zbytek převzatých peněžních prostředků použil k jinému dosud nezjištěnému účelu a poškozené P. K. tak způsobil škodu ve výši 130.000,- Kč.“ Tato skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování. Po výsledku účetní společnosti V. svědkyně M. Š. a provedení listinných důkazů (pokladní knihy, faktur, příjmových dokladů) nebyla beze zbytku vyvrácena obhajoba obžalovaného, že hotové peníze převzaté od syna poškozené D. K. určené na zaplacení kupní ceny vozidla vložil do pokladny společnosti (nikoli na její účet). Nebylo vyvráceno, že byly použity k podnikatelské činnosti obžalovaného. Za této situace se nemůže jednat o trestný čin zpronevěry.

Bylo prokázáno, že obžalovaný dne 18.2.2013 při úhradě zálohové faktury ve výši 500 eur v autobazaru v SRN věděl, že konkrétní vozidlo objednané poškozenou je rezervováno do 26.2.2013, kdy měl být zaplacen zbytek kupní ceny 6000 eur (viz. faktura čl. 205 a její překlad čl. 206). Obžalovaný v této rezervační propadné lhůtě kupní cenu nedoplatil, vozidlo nepřevzal s vědomím, že uplynutím tohoto termínu může být tento konkrétní vůz objednaný poškozenou prodán jinému zájemci. K tomu také došlo, když podle zprávy na čl. 211 a jejího překladu na čl. 212 je toto osobní vozidlo aktuálně uvedeno v Německu do provozu pod zde uvedenou SPZ a poslední přehlášení na nového držitele bylo provedeno dne 28.3.2013 (tedy přibližně měsíc po uplynutí zmíněné propadné lhůty). Pokud obžalovaný přesto dne 4.3.2013 převzal od poškozené prostřednictvím jejího syna další částku ve výši 109.000,- Kč, činil tak (K.ř.č. 1a - rozsudek)

již s vědomím možnosti, že vozidlo nebude schopen dodat. K tomu také ve skutečnosti také nedošlo a obžalovaný následně výše uvedeným způsobem poškozené vrátil pouze částku 30.000,- Kč.

Obžalovaný podle názoru krajského soudu tímto jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu. Uvedl poškozenou, respektive jejího syna D. K., při převzetí druhé finanční částky ve výši 109.000,- Kč v omyl tím, že předstíral schopnost vozidlo dodat, přestože věděl, že již předtím uplynula propadná lhůta na zaplacení doplatku kupní ceny a převzetí vozidla, po jejímž marném uplynutí mohlo být vozidlo prodáno jinému zájemci. Byl přinejmenším srozuměn s tím, že toto konkrétní objednané vozidlo nebude schopen poškozené dodat. Pokud následně vložil hotovost ve výši 109.000,- Kč do pokladny společnosti V., tuto společnost obohatil. Na majetku poškozené způsobil škodu ve výši 109.000,- Kč, tedy větší škodu ve smyslu ust. § 138 odst. 1 trestního zákoníku (nejméně 50.000,- Kč). Tím naplnil po subjektivní i objektivní stránce znaky skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž škodu představuje právě částka 109.000,- Kč.

Krajský soud z těchto důvodů z podnětu odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a sám znovu podle § 259 odst. 3 trestního řádu uznal obžalovaného vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Upravit popis skutku tak, aby vystihoval naplnění všech znaků subjektivní i objektivní stránky tohoto přečinu. Zejména skutkově vyjádřil, že obžalovaný uhradil dne 18.2.2013 zálohovou fakturu 500 eur s propadným termín rezervace předmětného vozidla do 26.2.2013 a věděl, že po uplynutí tohoto termínu může být vůz prodán jinému zájemci.

F.

Krajský soud musel v návaznosti na zrušení výroku o vině zrušit v napadeném rozsudku i výrok o trestu a o náhradě škody. Při novém rozhodování byl vázán povinností respektovat zásadu zákazu reformace in peius. Při stanovení druhu a výměry trestu se řídil stejnými úvahami jako soud I. stupně. Má za to, že jako druh trestu lze vystačit s podmíněným trestem odnětí svobody. Obžalovaný byl přes uvedenou změnu právního posouzení ohrožen stejnou trestní sazbou trestu odnětí svobody od 1 do 5 let. Trest odnětí svobody uložený na dolní hranici této trestní sazby podmíněně odložený na zkušební dobu vyměřenou při dolní hranici zákonného rozpětí uvedeného v § 82 odst. 1 trestního zákoníku (od 1 do 5 let) odpovídá všem zákonným hlediskům, zejména okolnostem případu a osobě obžalovaného. Soud II. stupně proto obžalovanému uložil podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve stejné výměře jako soud I. stupně, tedy v trvání 1 roku, přičemž mu jeho výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na stejně dlouhou zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

G.

Krajský soud se vyjádřil k otázce náhrady škody již ve svém prvním rozhodnutí a uzavřel, že povinnost k její úhradě lze obžalovanému za splnění dalších podmínek uložit jako fyzické osobě (pachateli) i přesto, že s poškozenou jednal jako statutární orgán obchodní společnosti. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon něco jiného. Nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě

škody, jestliže je její výše součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena.

Krajský soud vlastním rozhodnutím uznal obžalovaného vinným přečinem podvodu, jímž způsobil poškozené škodu ve výši 109.000,- Kč. Poškozená uplatnila nárok na náhradu škody řádně a včas a škoda nebyla ani zčásti uhrazena (zaplacenou částku 30.000,- Kč je třeba považovat za částečnou úhradu první zálohy ve výši 51.000,- Kč). Je nepochybné, že obžalovaný za škodu způsobenou poškozené odpovídá podle obecných ustanovení občanského zákoníku účinného v době spáchání činu. Krajský soud proto podle § 228 odst. 1 trestního řádu stanovil obžalovanému povinnost zaplatit poškozené P. K. na náhradě škody částku 109.000,- Kč. Okresní soud poškozené nepřiznal požadované úroky z prodlení. Krajský soud nemohl tuto vadu vlastním rozhodnutím napravit, neboť by se jednalo o rozhodnutí v neprospěch obžalovaného a napadený rozsudek byl přezkoumáván pouze z podnětu odvolání podaného v jeho prospěch.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 7.9.2015

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Pavlína Hálová